

laget for virkelig Venstrepolitik. Kun en saadan Politik kan skabe den Forstaaelse og den Samfølelse mellem Folkene og i Folket, som det nu er det først fornødne for det politiske Arbejde at skabe.

Holger Larsen: Maa jeg begynde med at sige, at det var en uventet Glæde, jeg havde forleden Dag, da det ærede Medlem Hr. Pürschel saa uforbeholdent erkendte, at det var en Lykke for vort Samfund at have en høj Arbejds løn. Jeg tænkte ved mig selv: Gud ske Lov, saa er der dog eet Medlem af det konservative Folkeparti, som er nogenlunde fornuftig. Glæden varede ganske vist ikke ret længe, for det ærede Medlem føjede til: for saa vidt Samfundet kan betale den høje Arbejds løn. Det ærede Medlem indlod sig ikke paa at bevise, at Samfundet ikke kan betale den høje Arbejds løn; han ræsonnerede blot som saa: For saa vidt Samfundet ikke kan betale, skal det ikke betale. Det er en ret ejendommelig Logik, det ærede Medlem her gør gældende, og jeg tror, det ærede Medlem vilde være lidt ked af at faa denne Logik anvendt paa sig selv. Et godt gammelt Ord siger noget om at behandle sin Næste som sig selv, og jeg kunde godt tænke mig, at vi ræsonnerede saaledes: Det er gavnligt for det danske Samfund at have en høj lønnet Dommerstand — hvad vi forøvrigt har — men Samfundet har ikke Raad til at betale, ergo maa Dommerstanden ned i Løn. Det ærede Medlem var i Begyndelsen af sin Tale inde paa, at Dommerstanden ikke var for godt lønnet, men efter hans egen Logik maa jeg gaa ud fra, at hvis vi fremsætter et Forslag om Nedsættelse af Dommernes Lønninger, vil det ærede Medlem stemme derfor, eller endnu bedre, det ærede Medlem vil maaske selv komme og lægge Hovedet paa Blokken, selv udlevere Standen, ved at stille et Forslag, som lyder: Da Danmark ikke har Raad til i Øjeblikket at have saa store Udgifter, vil vi Dommere foreslaa, at vi faar noget mindre i Løn! For man kan jo ikke godt tænke sig, at det ærede Medlem har en anden Regel for Dommerstanden end for Arbejderstanden.

Jeg kunde ogsaa forfølge Tankens Konsekvenser videre. Jeg kunde tænke mig, at man kunde faa det ærede Medlems Hjælp ogsaa til et andet Forslag; jeg tænker her paa den Post paa Finansloven, som indeholder Dyrtidstillæg til Hans Majestæt Kongen paa 400 000 Kr. Hvis vi ud fra følgende Ræsonnement: „Det danske Samfund er sikkert godt tjent med at have en saa høj lønnet Regent“ — jeg er ikke helt sikker

paa, at det er rigtigt, men nu gaar vi ud fra, at vi ræsonnerer paa samme Maade som det ærede Medlem. — „men Samfundet har ikke Raad til det“ — og naar vi ser paa Statsregnskabet og det foreliggende Budget, har vi Beviset for, at det danske Samfund ikke i Øjeblikket har Raad, det Bevis, der manglede i det af det ærede Medlem nævnte Tilfælde — stiller et Ændringsforslag om at stryge de 400 000 Kr., saa maa jeg mene, at det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde stemme derfor, alt i Overensstemmelse med den Logik, han gjorde gældende her fra Talerstolen.

Jeg kunde nu ogsaa tænke mig, at det var Partiet Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, der fremsatte dette Forslag, eftersom han i sin Tale udtalte følgende, som jeg under Forudsætning af den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „Det vil efter min Mening være i høj Grad uretfærdigt blot at sige til Arbejderne: I skal stadig ned med Lønningerne. Det samme maa gælde alle, det maa gælde Tjenestemænd, Læger, Dyrlæger“ — det ærede Medlem kunde her føje Dommerne ind — „og hvad man i det hele taget kan nævne.“ Nu maa det ærede Medlem dog indrømme mig, at er der noget, man i denne Forbindelse kan nævne, er det Hans Majestæt Kongens Dyrtidstillæg. Jeg kunde derfor tænke mig baade, at den ærede Ordfører for Venstre fremsatte Forslag om at stryge dette Dyrtidstillæg, og at det ærede Medlem Hr. Pürschel stemte derfor; jeg tror at turde tilsige dem mit Partis Støtte til et saadant Forslag.

Jeg vil gerne henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, hvis Tale interesserede mig i allerhøjeste Grad. Det ærede Medlem kommer nemlig i den ind paa at tale om Arbejds løhedsunderstøttelse og siger følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Naar Folk slaar sig til Ro med den Tanke: Gaar det værst, saa kan vi ty til den offentlige Understøttelse, saa er der kvalt dér en Følelse, som jeg tror, man skal vare sig for at kvæle. Og det er den, at det er alligevel det bedste, om en Mand eller Kvinde har det saadan, at de kan bjerge sig selv. Der er sket en Skade den Dag, da man faar det ud af Folks Bevidsthed, at det er ikke lige godt, enten man selv ved sit Arbejde kan tjene sit Brød, eller man henvender sig til den offentlige Kasse og henter de Penge, der skal til. Herved slaas en Folkeverdi ihjel; og jeg synes, vi begynder at faa en Anelse om dette.“ Det ærede Medlem har altsaa en Anelse, en Anelse om en